

Sygn. akt I C 698/15

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 06 kwietnia 2016 roku

Sąd Rejonowy w Kwidzynie Wydział I Cywilny

w składzie następującym:

Przewodniczący: Sędzia Sądu Rejonowego Danuta Kozikowska

Protokolant: sekretarz sądowy Ewa Sokołowska

po rozpoznaniu w dniu 30 marca 2016 roku w Kwidzynie

na rozprawie

sprawy z powództwa E. K.

przeciwko (...) S.A. w W.

o zapłatę

I. zasądza od pozwanego (...) S.A. w W. na rzecz powódki E. K. kwotę 20.000,00 zł (dwadzieścia tysięcy złotych 00/100) z ustawowymi odsetkami od dnia 22 czerwca 2014 roku do dnia 31 grudnia 2015 roku i z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od 1 stycznia 2016 roku dnia zapłaty;

II. zasądza od pozwanego (...) S.A. w W. na rzecz powódki E. K. kwotę 3.189,36 zł (trzy tysiące sto osiemdziesiąt dziewięć złotych 36/100) tytułem zwrotu części kosztów procesu;

III. zasądza od powódki E. K. na rzecz pozwanego (...) S.A. w W. kwotę 483,40zł (czteryście osiemdziesiąt trzy złote 40/100) tytułem zwrotu części kosztów procesu.

Sędzia Sądu Rejonowego

Danuta Kozikowska

Sygn. akt I C 698/15

UZASADNIENIE

Powódka E. K. wniosła o zasądzenie od pozwanego (...) S.A. w W. kwoty 25.000,00 zł wraz z ustawowymi odsetkami od dnia 22 czerwca 2014 r. do dnia zapłaty tytułem zadośćuczynienia za śmierć osoby bliskiej oraz zasądzenia od pozwanego kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm prawem przepisanych, w tym kosztów opłacenia pełnomocnictwa.

W uzasadnieniu wskazała, że w dniu 18 sierpnia 1997 r. na drodze F. – P. doszło do wypadku drogowego ze skutkiem śmiertelnym, w którym udział brały dwa pojazdy: samochód ciężarowy marki M. o nr rejestracyjnym (...) z przyczepą o nr rejestracyjnym (...) oraz autobus marki A. o nr rejestracyjnym (...). Kierujący pojazdem marki M. naruszył zasady bezpieczeństwa w ruchu lądowym, kierując samochodem ciężarowym z niesprawnym układem hamulcowym i nadmiernie zużytym zaczepem dyszla oraz nie zachowując bezpiecznej odległości od wymijanego autobusu. W wyniku tego manewru przyczepa zmieniła tor jazdy i uderzyła w lewą część nadwozia autobusu. Autobusem podróżowała powódka wraz z synem R. B.. Syn powódki doznał w wypadku silnego wstrząśnienia mózgu, stłuczenia mózgu, krwiaka

pod oponą twardą, masywnego obrzęku i rozmiękczenia mózgu i pnia mózgu. Urazy te spowodowały jego śmierć. Sprawca wypadku został skazany wyrokiem karnym Sądu Rejonowego w Malborku z dnia 23 grudnia 1997 r. wydanym w sprawie o sygn. akt II K 873/97, a następnie utrzymanym w mocy wyrokiem Sądu Wojewódzkiego w Elblągu z dnia 10 marca 1998 r. wydanym w sprawie o sygn. akt II Ka 32/98. W trakcie przedmiotowego zdarzenia pojazd, którym poruszał się sprawca zdarzenia, ubezpieczony był z tytułu odpowiedzialności cywilnej w zakładzie ubezpieczeń pozwanej.

W wypadku zginął syn powódki. Była to dla powódki ogromna tragedia. Powódka była bardzo zżyta z synem, jego śmierć wywołała w psychice powódki ogromną traumę.

W trakcie postępowania likwidacyjnego powódka otrzymała kwotę 4.000,00 zł tytułem zwrotu kosztów pogrzebu, a w dniu 12 sierpnia 2011 r. zawarła ona z pozwanym ugodę na kwotę 25.000,00 zł tytułem odszkodowania.

Pismem z dnia 7 maja 2014 r. powódka wystąpiła do pozwanego o wypłatę zadośćuczynienia za doznaną krzywdę w postaci utraty więzi rodzinnej, doznanego bólu i cierpienia psychicznego po śmierci osoby bliskiej. Pismem datowanym na 16 maja 2014 r. pozwany odmówił wypłaty zadośćuczynienia, swoje stanowisko uzasadniając zawarciem ugody.

Zdaniem powódki ma prawo domagać się zadośćuczynienia za cierpienia psychiczne i fizyczne, których doznała po śmierci syna, zaś drodze ugody otrzymała kwotę 25.000,00 zł tytułem odszkodowania i tylko w tym zakresie zrzekła się dalszych roszczeń. Jako podstawę roszczenia wskazała art. 448 k.c. w zw. z art. 24 §1 k.c.

Powódka wskazała, iż śmierć syna była dla niej dramatycznym przeżyciem i ogromnym szokiem. Zmarły był zawsze chętny do pomocy, pomagał rodzicom i babci oraz zajmował się młodszymi siostrami. Był bardzo dobrym uczniem. Ponadto powódka wiązała ze zmarłym synem wiele nadziei na przyszłość. Jako jedyny syn miał pomagać w gospodarstwie i odciążać ich, kiedy wiek i stan zdrowia nie pozwolą im w pełni wykonywać obowiązków związanych z prowadzonym gospodarstwem.

Po śmierci R. B. sytuacja rodziny uległa poważnym zmianom i pogorszeniu. Pogorszeniu uległ ponadto stan zdrowia psychicznego powódki, która straciła chęć do życia i popadła w apatię, w wyniku czego zażywała wiele leków uspokajających. Szukała ponadto wsparcia w rodzinie i najbliższych. Przykre wspomnienia związane ze śmiercią syna są odczuwane przez powódkę szczególnie w czasie świąt i uroczystości rodzinnych, podczas wizyt na cmentarzu oraz na widok rówieśników zmarłego syna. Ponadto powódka odczuwa lęk przed jazdą autobusami.

W odpowiedzi na pozew, pozwany (...) S.A. w W. wniósł o oddalenie powództwa w całości, obciążenie powódki kosztami postępowania w sprawie, zasądzenie kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego wg norm przepisanych.

W ocenie pozwanego roszczenie powódki jest nieudowodnione, bezpodstawne i rażąco zawyżone oraz nieuzasadnione zarówno co do zasady, jak i co do wysokości. Pozwany podniósł, iż skutki wypadku, z którego powódka wywodzi swoje roszczenie, nie naruszyły w żaden sposób dóbr osobistych powódki. Ponadto przytoczona przez stronę powodową podstawa prawna, tj. art. 448 w zw. z art. 24 § 1 k.c. zdaniem pozwanego nie znajduje zastosowania w niniejszej sprawie, ponieważ powyższy przepis stanowi podstawę do przyznania zadośćuczynienia wyłącznie temu, czyje dobro osobiste zostało naruszone czynem bezprawnym, w niniejszej sprawie zaś delikt sprawcy wypadku skierowany był przeciwko dobrom poszkodowanego w wypadku R. B.. Pozwany podtrzymał swoje stanowisko, zgodnie z którym wypłacona powódce kwota 25.000 zł tytułem odszkodowania oraz 4.000 zł tytułem zwrotu kosztów pogrzebu w pełni zaspokaja roszczenia strony powodowej.

Pozwany podniósł ponadto, iż przyznanie powódce zadośćuczynienia pieniężnego za doznaną krzywdę na podstawie art. 446 § 4 k.c. w niniejszej sprawie nie jest możliwe ze względu na fakt, iż działanie sprawcy szkody ubezpieczonego u pozwanego miało miejsce przed wejściem w życie w/w przepisu (3 sierpnia 2008 r.) Za bezzasadnością roszczeń

powódki zdaniem pozwanego przemawia również to, iż powódka dochodzi swoich roszczeń dopiero kilkanaście lat po śmierci syna.

Sąd ustalił co następuje:

R. B. urodził się dnia (...) w P.. Był synem powódki E. K. primo voto B. i E. B. . Powódka w dniu 29 kwietnia 1989 r. zawarła ponowny związek małżeński z B. K.. Z drugiego związku małżeńskiego ma dwie córki: J. K. urodzoną (...) i L. K. urodzoną (...)

/dowód: kserokopia odpisu skróconego aktu zgonu – k. 18 akt, kserokopia odpisu skróconego aktu małżeństwa k. 17 akt, zeznania powódki – k. 96 akt- e –protokół – 00:06:42 -00:31:19 i k. 131v, zeznania świadka B. K. – k. 96 akt- e – protokół 00:36:43 – 01:03:28, akta szkody (...)

R. B. był wrażliwym, opiekuńczym, radosnym młodym człowiekiem. Skończył Szkołę Podstawową w P. i planował kontynuować edukację w Technikum Elektrycznym w M., do którego został przyjęty. Był dobrym uczniem – otrzymywał oceny dobre i bardzo dobre. Ponadto miał różne zainteresowania, między innymi przez okres dwóch lat uczęszczał na szkolne kółko teatralne oraz interesował się sportem i elektroniką.

dowód: zeznania powódki – k. 96 akt- e –protokół – 00:06:42 -00:31:19 i k. 131v, zeznania świadka B. K. – k. 96 akt- e – protokół 00:36:43 – 01:03:28, kserokopie świadectw szkolnych – k. 29 - 43 akt, kserokopie dyplomów – k. 44 – 45 akt/

R. B. pomagał mamie, ojczymowi oraz babci w prowadzeniu gospodarstwa rolnego oraz w obowiązkach domowych. Opiekował się młodszymi siostrami. Był bardzo wrażliwy i opiekuńczy, między nim a przyrodnim rodzeństwem istniała silna więź. Siostrze J. K. pomagał w odrabianiu lekcji oraz wspólnie się bawili.

R. B. miał bardzo dobre relacje zarówno z matką, z którą spędzał wiele czasu, jak i z ojczymem B. K., z którym chodził na ryby i na grzyby, a także razem hodowali gołębie rasowe. Powódka liczyła, że syn będzie dla niej pomocny na starość.

Miał też bardzo dobry kontakt z kolegami, z którymi często rozmawiał i grał w piłkę.

/dowód: zeznania powódki – k. 96 akt- e –protokół – 00:06:42 -00:31:19 i k. 131v, zeznania świadka B. K. – k. 96 akt- e – protokół 00:36:43 – 01:03:28, zeznania świadka J. K. – k. 96- e –protokół – 01:03:29- 01:14:49 /

E. K. w okresie, w którym zdarzył się wypadek mieszkała z teściową, która prowadziła gospodarstwo rolne o powierzchni około 3 ha . W gospodarstwie tym hodowała świnię, kury i kaczki. Ponadto rodzina powódki uprawiała zboże, buraki pastewne i ziemniaki.

/dowód: zeznania powódki – k. 96 akt- e –protokół – 00:06:42 -00:31:19 i k. 131v/

Powódka była zarejestrowana w Urzędzie Pracy w D. jako bezrobotna aż do chwili przekazania jej gospodarstwa i pobierała zasiłek do czasu bezpośrednio poprzedzającego wypadek.

/ **dowód:** zeznania powódki – k. 96 akt- e – e –protokół – 00:06:42 -00:31:19 i k. 131v/

Mąż powódki pobierał zasiłek dla bezrobotnych przez okres pół roku po wypadku, a następnie w połowie października 1998 r. zaczął pracę jako monter kadłubów.

Rodzina powódki korzystała z pomocy społecznej, m.in. otrzymała jednorazową pomoc na zakup książek do szkoły średniej dla syna R. B..

Teściowa przekazała powódce i jej małżonkowi w/w gospodarstwo rolne w 2004 r. i od tej pory powódka wraz z mężem jest jego współwłaścicielem. Powódka od 2005 r. otrzymuje dopłaty unijne do gruntów rolnych. W gospodarstwie pracuje powódka.

Małżonek powódki pracuje w firmie (...) w G., jednakże od około 1,5 roku przebywa na urlopie bezpłatnym. Od około 1,5 roku mąż powódki pracuje w S.. Miesięcznie zarabia ok. 8-9 tysięcy złotych.

/ **dowód:** zeznania powódki – k. 96 akt- e –protokół – 00:06:42 -00:31:19 i k. 131v, zeznania świadka B. K. – k. 96 akt- e – protokół 00:36:43 – 01:03:28 /

W dniu 18 sierpnia 1997 r. na drodze F. – P. A. H. kierujący samochodem ciężarowym marki M. o nr rejestracyjnym (...) z przyczepą o nr rejestracyjnym (...) z niesprawnym układem hamulcowym i nadmiernie zużyтым zaczepem dyszla, naruszył zasady bezpieczeństwa w ruchu lądowym w ten sposób, że nie zachował bezpiecznej odległości od wymijanego autobusu marki A. o nr rejestracyjnym (...), w wyniku czego przyczepa zmieniła tor jazdy i uderzyła w lewą część nadwozia autobusu.

W/w autobusem podróżowała powódka z synem. Jechali w celu dokonania opłat za internat oraz dokończenia procesu rekrutacji do szkoły średniej. W wyniku wypadku R. B. doznał silnego wstrząśnienia mózgu z licznymi krwinkotokami okołonaczyniowymi, stłuczenia mózgu, krwiaka pod oponą twardą, masywnego obrzęku i rozmiękczenia mózgu i pnia mózgu. Na skutek w/w obrażeń R. B. zmarł, mając 15 lat. Zgon nastąpił po trzech dniach od wypadku, w szpitalu w E., do którego syn powódki został przetransportowany po wypadku.

Wina sprawy wypadku została stwierdzona wyrokiem Sądu Rejonowego w Malborku z dnia 23 grudnia 1997 r. wydanym w sprawie II K 873/97. Na skutek apelacji oskarżonego od wyroku Sądu Rejonowego w Malborku z dnia 23 grudnia 1997 r. wydanym w sprawie II K 873/97 Sąd Wojewódzki w Elblągu na podstawie wyroku z dnia 10 marca 1998 r. w sprawie II Ka 32/98 utrzymał w mocy zaskarżony wyrok .

/ **dowód:** kserokopie wyroków – k. 14 – 16 akt , k. 96 akt- zeznania świadka J. K. – k. 96- e –protokół – 01:03:29-01:14:49 /

Po wypadku powódka i jej mąż nie mieli możliwości zobaczenia R. B. w szpitalu, ponieważ był on podłączony do aparatury podtrzymującej życie. Małżonkowie zostawili w szpitalu numer do sołtysa swojej wsi jako numer kontaktowy. Po dwóch dniach małżonka sołtysa przysłała z informacją o śmierci syna powódki. R. B. został pochowany na cmentarzu znajdującym się w odległości ok. 50 m od miejsca zamieszkania powódki, a jego nagrobek jest widoczny z okien domu.

/ **dowód:** zeznania świadka B. K. – k. 96 akt- e –protokół – 00:36:43 – 01:03:28/

Powódka po śmierci syna doświadczyła początkowo reakcji żałoby z towarzyszącymi temu takimi objawami jak smutek, płacz, żal i tęsknota po zmarłym synu, która wraz z upływem czasu nie ulegała wytłumieniu, lecz przerodziła się zaburzenia depresyjne o umiarkowanym nasileniu.

E. K. długo nie mogła pogodzić się ze śmiercią syna. Nastrój smutku i żałoby towarzyszył jej przez czas 3 – 4 lat po wypadku. Miała żal do kierowcy ciężarówki, który spowodował wypadek. Potrafiła godzinami stać i patrzeć na nagrobek syna, płacząc. Brała ziołowe leki uspokajające dostępne bez recepty, które kupował jej w aptece mąż B. K.. Nie korzystała z pomocy psychologicznej. Przez pierwsze miesiące po wypadku powódka codziennie chodziła na cmentarz, żeby odwiedzić grób syna.

/ **dowód:** zeznania powódki – k. 96 akt - e –protokół – 00:06:42 -00:31:19 i k. 131v, zeznania świadka B. K. – k. 96 akt- e – protokół (...):36:43 – 01:03:28, akta szkody (...), opinia biegłego psychologa – k. 110 – 112 akt /

Obecnie powódka w dalszym ciągu odczuwa ból po stracie syna, choć nie tak intensywny jak na początku. Często chodzi na cmentarz, nawet dwa razy w tygodniu. Jej stan psychiczny można uznać za kwalifikujący się w zakresie normy, jednakże powódka w dalszym ciągu nie pogodziła się w pełni ze śmiercią syna. Płacze, gdy o nim pomyśli. Zastanawia się, jak potoczyłoby się życie syna, gdyby w dalszym ciągu żył. Zdarza jej się wciąż stać w oknie i patrzeć na grób syna.

Na grobie R. B. znicze zapalają również koledzy z jego dawnej klasy. Widok rówieśników syna przypomina powódce o stracie dziecka.

/dowód: zeznania powódki – k. 96 akt- e –protokół – 00:06:42 -00:31:19 i k. 131v, zeznania świadka B. K. – k. 96 akt- e – protokół 00:36:43 – 01:03:28, zeznania świadka J. K. – k. 96- e –protokół – 01:03:29- 01:14:49, opinia biegłego psychologa – k. 110 – 112 akt /

Sąd zważył, co następuje:

Okoliczności faktyczne istotne dla rozstrzygnięcia sprawy Sąd ustalił na podstawie dokumentów znajdujących się w aktach sprawy. Dokumenty te nie były przez strony kwestionowane, Sąd również nie znalazł podstaw, aby odmówić im wiarygodności.

Sąd dokonując ustaleń co do funkcjonowania powódki po śmierci syna R. B. oparł się na opinii biegłego psychologa A. B.(k. 110 – 112 akt), którą uznał ją za wiarygodną, a wnioski z niej wynikające przyjął za własne. Opinia bowiem została sporządzona przez osobę dysponującą stosownymi wiadomościami specjalnymi i wieloletnim doświadczeniem zawodowym, wydana została po szczegółowej analizie materiału dowodowego, po przeprowadzeniu wywiadu i badaniu powódki a wnioski w niej zawarte są należycie umotywowane i nie budzą zastrzeżeń Sądu. Podkreślić również należy, iż opinia ta nie była przez strony kwestionowana.

Sąd dał przyznał zeznaniom świadków B. K. i J. K. walor wiarygodności. Zeznania tych świadków są logiczne, spójne i niesprzeczne. W toku przeprowadzonego postępowania nie ujawniły się żadne okoliczności, które podważyłyby wiarygodność w/w świadków. Nie ma zatem żadnych uzasadnionych podstaw do twierdzenia, iż relacja świadków została celowo przygotowana na potrzeby tejże sprawy. Nadto pozwany także nie zgłaszał żadnych zastrzeżeń wobec zeznań świadków.

Sąd dał również wiarę zeznaniom powódki, albowiem były one spójne, konsekwentne, logiczne oraz korespondowały z zeznaniami świadków B. K. i J. K. oraz w opinii biegłego.

Pozwany kwestionował swoją odpowiedzialności co do zasady i co do wysokości.

Jako podstawę prawną żądania zadośćuczynienia powódka wskazała przepis art. art. 448 k.c. w zw. z art. 24 § 1 k.c.

Powód powołując się na orzecznictwo Sądu Najwyższego i poglądy doktryny wskazał, iż zasadnym jest żądanie zasądzenia zadośćuczynienia na podstawie art. 448 k.c. w zw. z art. 24 § 1 k.c. chociaż w aktualnie obowiązującym stanie prawnym obecnie podstawę prawną takiego żądania może stanowić jedynie art. 446 § 4 k.c. Sąd Najwyższy, w szeregu orzeczeń przytoczonych przez stronę powodową w treści pozwu wyraźnie bowiem wskazał, iż po wprowadzeniu art. 446 § 4 k.p.c. podstawę dochodzenia zadośćuczynienia za krzywdę doznaną przed 3 sierpnia 2008 r. w następstwie naruszenia deliktem dobra osobistego w postaci szczególnej więzi rodzinnej łączącej osobę zainteresowaną ze zmarłym jest art. 448 k.c. w zw. z art. 24 § 1 k.c. wprowadzenie bowiem art. 446 § 4 k.c. nie powinno być rozumiane w ten sposób, że w dotychczasowym stanie prawnym art. 448 k.c. nie mógł stanowić podstawy przyznania zadośćuczynienia za śmierć osoby bliskiej. Prowadziłoby to bowiem do radykalnego zróżnicowania sytuacji osób, które doznały krzywdy o podobnym charakterze, nawet w krótkich odstępach czasu, co jest trudne do zaakceptowania.

Sąd Orzekający podziela stanowisko strony powodowej w tej kwestii, tym bardziej, że znajduje ono oparcie w uchwale SN z dnia 13 lipca 2011 r., III CZP 32/11, w której to uchwale wyraźnie wskazano, iż Sąd może przyznać najbliższemu członkowi rodziny zmarłego zadośćuczynienie pieniężne za doznaną krzywdę na podstawie art. 448 2 zw. z art. 24 § 1 k.p.c., także wtedy, gdy śmierć nastąpiła przed dniem 3 sierpnia 2008 r. w skutek uszkodzenia ciała lub rozstroju zdrowia.

W uzasadnieniu tej uchwały Sąd Najwyższy wyraźnie podkreślił, iż osoba dochodząca zadośćuczynienia za śmierć osoby najbliższej nie jest poszkodowana jedynie pośrednio. Nie budzi bowiem wątpliwości, iż jeden czyn niedozwolony może wyrządzić szkodę kilku różnym osobom. Źródłem krzywdy jest zatem czyn niedozwolony, którego następstwem jest śmierć. Krzywdą wyrządzoną zmarłemu jest utrata życia, dla osób bliskich zaś jest to naruszenie dobra osobistego poprzez zerwanie więzi emocjonalnej, szczególnie bliskiej w relacjach rodzinnych.

Mając na uwadze powyższe Sąd uznał powództwo oparte na podstawie art. 448 k.c. w zw. z art. 24 § 1 k.c. za w pełni zasadne.

Jednocześnie ustalając wysokość należnego zadośćuczynienia Sąd zważył, iż przyznanie zadośćuczynienia pieniężnego ma charakter fakultatywny, co oznacza, iż nawet w razie istnienia krzywdy zasądzenie odpowiedniej kwoty nie jest obligatoryjne i zależy od uznania i oceny sądu konkretnych okoliczności sprawy (orz. SN z dnia 27 sierpnia 1969 r., sygn. akt I PR 224/69, opubl. OSNCP 1970, poz. 110).

Pamiętać również należy, iż zadośćuczynienie ma przede wszystkim kompensacyjny charakter, przedstawia ekonomicznie odczuwalną wartość a jednocześnie nie może być źródłem wzbogacenia (por. wyrok SN z dnia 28 września 2001 r., sygn. akt II CKN 427/00, LEX nr 52766 oraz wyrok SN z dnia 09 lutego 2000 r., sygn. akt III CKN 582/98, LEX nr 52776).

Orzecznictwo Sądu Najwyższego wypracowało kryteria, jakimi należy się kierować przy ustalaniu wysokości zadośćuczynienia pieniężnego. Zgodnie z nimi sąd powinien wziąć pod uwagę wszystkie okoliczności mające wpływ na rozmiar doznanej krzywdy, zwłaszcza stopień i czas trwania cierpień fizycznych i psychicznych, trwałość skutków czynu niedozwolonego, prognozy na przyszłość, wiek poszkodowanego, niemożność wykonywania ulubionego zawodu, uprawiania sportów, pracy twórczej, artystycznej, zawarcia związku małżeńskiego, posiadania dzieci, utratę kontaktów towarzyskich, możliwości atrakcyjnych wyjazdów.

Po rozważeniu całokształtu okoliczności sprawy Sąd orzekający uznał, że kwota 20.000,00 zł stanowi odpowiednią sumą i nie jest niska oraz przedstawia ekonomicznie odczuwalną wartość. Sąd uznał, że taka kwota jest adekwatną do poniesionej krzywdy przez powódkę i spełnia swój kompensacyjny charakter oraz przedstawia ekonomicznie odczuwalną wartość a jednocześnie nie jest źródłem wzbogacenia (por. wyrok SN z dnia 28 września 2001 r., sygn. akt II CKN 427/00, LEX nr 52766 oraz wyrok SN z dnia 09 lutego 2000 r., sygn. akt III CKN 582/98, LEX nr 52776). W związku z tym Sąd uznał za zasadne żądanie powódki kwoty 20.000,00 zł tytułem zadośćuczynienia za doznaną krzywdę i w tym zakresie uwzględnił powództwo.

Powódkę z synem łączyła silna więź emocjonalna, która znajdowała przełożenie również na pozostałych członków jej rodziny – męża (R. B. traktował ojczyma jak prawdziwego ojca) oraz córki (przyrodnie siostry zmarłego). Zmarły był pogodnym, kochanym przez wszystkich członkiem rodziny i z całą rodziną miał bardzo dobre relacje. Optymistycznie podchodził do życia.

Zmarły R. B. chętnie spędzał czas ze wszystkimi członkami rodziny, a także pomagał w domu i w gospodarstwie rolnym. Ponadto opiekował się młodszymi siostrami.

Wywołane wypadkiem emocje, spowodowały, że życie powódki stało się bardzo trudne. Zmarły był dla powódki pierwotnym synem i przez 6 lat był jej jedynym dzieckiem, co dodatkowo wzmocniło więź emocjonalną ich łączącą.

Śmierć dziecka była dla powódki sytuacją traumatyczną, a dzień śmierci powódka wspomina jako najgorszy dzień swojego życia. Powódka nigdy nie dopuszczała do siebie myśli, że może pochować któreś ze swoich dzieci.

Mimo, iż od śmierci syna minęło blisko 19 lat powódka w dalszym ciągu odczuwa smutek i żal z tego powodu oraz uważa, że nigdy się z tą sytuacją nie pogodzi. Wciąż wspomina zmarłego R. B..

Sąd natomiast uznał, że żądana przez powódkę kwota 25.000 zł tytułem zadośćuczynienia jest zawyżona, zważywszy na fakt, iż powódka co prawda przeżyła traumę związaną ze śmiercią jedyne go syna, nie wymaga jednak w chwili obecnej jak i wcześniej nie wymagała z tego powodu terapii psychologicznej lub leczenia psychiatrycznego. Symptomy, które u powódki wystąpiły nie miały bowiem tragicznego i nieodwracalnego wpływu na jej dalsze funkcjonowanie. Obecnie u powódki brak jakichkolwiek zaburzeń emocjonalnych, czy następstw psychologicznych w związku ze śmiercią syna, a obecny stan można uznać za kwalifikujący się w zakresie normy.

W związku z tym zasadne jest żądanie powódki co do kwoty 20.000,00 zł i w tym zakresie Sąd uwzględnił powództwo. Natomiast przez przeoczenie Sąd nie zawarł rozstrzygnięcia, co do kwoty 5.000,00 zł, a powinien oddalić powództwa w pozostałej części.

O odsetkach orzeczono na podstawie przepisu art. 481 § 1 i § 2 k.c. w zw. z art. 817 k.c. Na podstawie przepisu art. 481 k.c. odsetki należą się za samo opóźnienie, choćby zatem wierzyciel nie poniósł żadnej szkody i choćby opóźnienie było następstwem okoliczności, za które dłużnik odpowiedzialności nie ponosi; przysługują one przy tym w zasadzie według stopy ustawowej. Tak ujęte odsetki stanowią rekompensatę uszczerbku doznanego przez wierzyciela wskutek pozbawienia go możliwości czerpania korzyści z należnego mu świadczenia pieniężnego (rodzaj zryczałtowanej opłaty za korzystanie z cudzych pieniędzy), jak i rolę represyjną (przyczyniając się do terminowego spełnienia świadczenia).

W niniejszej sprawie pozwany był zobowiązany wypłacić zadośćuczynienie w terminie 30 dni, licząc od daty zawiadomienia o zdarzeniu, a najpóźniej w terminie 14 dni, licząc od wyjaśnienia okoliczności koniecznych do ustalenia odpowiedzialności ubezpieczyciela lub wysokości zadośćuczynienia (por. przepis art. 817 k.c.).

Powódka domagała się zasądzenia odsetek ustawowych od dnia 22 czerwca 2014 r. do dnia zapłaty, a Sąd żądanie to uznał za zasadne, bowiem na skutek zgłoszenia żądania zadośćuczynienia w piśmie z dnia 2014-05-07(k. 21–26), pozwany w piśmie z dnia 2014-05-16(k. 27–28 akt) odmówił wypłaty zadośćuczynienia w wysokości 150.000,00 zł. Zatem powódka mogła domagać się odsetek ustawowych z tytułu opóźnienia wypłaty zadośćuczynienia od dnia 2014-05-17. Dlatego też żądanie o odsetkach Sąd rozstrzygnął na podstawie art. 481 § 1 k.c. w zw. z art. 817 k.c., zgodnie z żądaniem pozwu.

Rozstrzygając o kosztach procesu Sąd oparł się na zasadzie art. 100 k.p.c. i stosunkowo rozdzielił koszty. Powódka wygrała proces w 80 % i w takiej części należało zasądzić na jej rzecz poniesione przez nią koszty procesu. Na koszty te składały się kwoty: opłata od pozwu w kwocie 1.250,00 zł, wynagrodzenie pełnomocnika – 2.400,00 zł (ustalone zgodnie z przepisem § 6 pkt 5 w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenie przez Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego ustanowionego z urzędu - Dz. U. Nr 163, poz. 1349, z późn. zm.), kwota 17,00 zł tytułem opłaty skarbowej od pełnomocnictwa, wynagrodzenie biegłego w kwocie 319,70 zł.

Pozwany wygrał sprawę w 20 % i w takiej części należało zasądzić na jego rzecz poniesione przez niego koszty procesu. Na koszty te składały się: wynagrodzenie pełnomocnika w kwocie 2.400,00 zł (ustalone zgodnie z przepisem § 6 pkt 5 w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenie przez Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego ustanowionego z urzędu - Dz. U. Nr 163, poz. 1349, z późn. zm.) oraz kwota 17,00 zł tytułem opłaty skarbowej od pełnomocnictwa.

SSR Danuta Kozikowska